

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **MobiGadgets Trade s.r.o.**, IČ 17573611
sídlem Nademlejská 600/1, Praha 9
zastoupen advokátem Mgr. Janem Markem
sídlem Jandova 185/6, Praha 9

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2025, č. j.: 706/25/5100-41456-712955,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně obecně „*správce daně*“, tento pojem je užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 8. 11. 2024, čj. 8146619/24/2001-80541-108870 (dále také jen „*zajišťovací příkaz*“). V daňovém řízení byl vydán zajišťovací příkaz podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), zajištěna byla úhrada daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpna 2024, která doposud nebyla stanovena, ve výši xxx Kč. Důvodem je zapojení do podvodného řetězce obchodních transakcí plátců daně z přidané hodnoty za účasti společnosti Rockland OÜ (se sídlem v Estonsku – dále také jen jako „*Rockland*“) na pozici missing trader a žalobce na pozici profit taker.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení zajišťovacího příkazu. V žalobě uvedl, že rozhodnutí o odvolání ze dne 8. 11. 2024, čj. 8113872/24/2000-11452-107363, kterým bylo vyhověno podanému odvolání a byl zrušen zajišťovací příkaz ze dne 19. 9. 2024, bylo obdobné s tímto případem. Uvádí, že v rámci podobné analýzy správce daně byla zjištěna shodná fakta s tímto řízením. Poukazuje na ust. § 8 odst. 2 daňového řádu, odkazuje na obecné nálezy Ústavního soudu týkající se správní praxe.

[3] K podmínce existence budoucího předpokladu stanovení daně uvádí, že k osvobození u dodavatele dochází i v situacích, kdy dodavatel nemůže prokázat, že zboží bylo vyvezeno do jiného členského státu (rozsudek SDEU C-409/04 a další, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 Afs 83/2012-46 k tomu, že důkazní břemeno daňového subjektu není bezbřehé). Uvedl, že se specializuje na distribuci nositelných zařízení, elektroniky, včetně mobilních telefonů apod., provádí nákup nové techniky, stejně jako nákup a prodej použité techniky, má stabilní kontakty s dodavateli světových značek elektroniky, což mu umožňuje vytvářet logistické řetězce, že zahájil svou činnost v roce 2024, kdy aktivně hledal zákazníky, povedlo se mu dojednat s dodavateli odklad splatnosti, ty potom zapracoval do smluv. Dále popisuje logistický model svého podnikání. Ke společnosti Rockland uvedl, že ta si sama organizovala silniční dopravu po vyzvednutí z terminálu na letišti po odbavení, žalobci uvedla, že transakce provedla v souladu s právním řádem Estonska a promítla do daňového podání k dani z přidané hodnoty, k tomu si vyžádala potvrzení o bezdlužnosti na této dani ze dne 6. 12. 2024. Žalobce uvádí, že jím zvolený obchodní model neporušuje žádné zákony. Žalobce má sídlo, které žalovaný označuje za fiktivní, což je dnes běžný obchodní model, ke svému podnikání nepotřebuje zaměstnance ani žádný větší majetek či skladové zásoby.

[4] Žalobce dále uvedl, že je naprosto vyloučeno, aby požadavek přiměřené pravděpodobnosti byl naplněn, neboť z povahy transakce nevyplývá, že by existovala zákonná povinnost žalobci stanovit daň a pokud není splněna podmínka pro výběr daně od žalobce, nemůže existovat důvodná obava z její vymahatelnosti, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Afs 108/2015-35 k identifikaci důvodů ve vztahu k úhrady daně. Ohledně zjištění, že o účasti v podvodu žalobce vědět měl a mohl uvedl, že zboží bylo pořízeno s odloženou splatností, a vzhledem k tomu, že zboží je předmětem daňové exekuce, smlouvy nebyly plněny a nemohlo dojít k předpokládaným transakcím. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2016, čj. 2

Afs 239/2015-66, kdy skutečnost, že daň převyšuje disponibilní prostředky daňového subjektu není důvodem pro zajištění daně. Opakuje, že společnost Rockland nemá žádné nedoplatky na dani, žalobce neví, jak tato společnost se zbožím dále naložila, tuto skutečnost nemá jak prokázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 2 Afs 55/2016).

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. V namítaném zajišťovacím příkaze byl předpoklad pro stanovení daně založen na tom, že žalobce nevyvezl v předmětném období žádné zboží, proto správce daně uzavřel, že role žalobce spočívá v proclívání zboží původem ze třetí země na území společenství EU při současné snaze minimalizovat odvod na dani z přidané hodnoty a tímto způsobem přemístit zboží v podobě chytrých telefonů a sluchátek s mikrofonom ze třetí země na trh společenství EU za nižší cenu a získat tak konkurenční výhodu při následném prodeji konečnému zákazníkovi. Tento případ vychází z toho, že žalobce dovezené zboží ze třetí země vyvezl do jiného členského státu, tento obchod byl však zasažen podvodem na dani z přidané hodnoty, když odběratel žalobce nevykázal ve svých kontrolních hlášeních a daňových přiznáních pořízení zboží z jiného členského státu a neuhradil příslušnou daň z přidané hodnoty z pořízení tohoto zboží.

[6] Ohledně namítané judikatury SDEU ji žalovaný považuje na tento případ za nepřiléhavou, neboť nejde o to, že žalobce neprokázal vývoz zboží do jiného členského státu, tuto skutečnost má naopak správce daně za prokázanou. Další rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká nalézacího, nikoliv zajišťovacího řízení; v něm postačí již samotná účast žalobce v podvodném řetězci. Ohledně potvrzení o bezdlužnosti společnosti Rockland žalovaný uvádí, že toto potvrzení je bez dopadu na tento případ. Z odpovědi na žádosti o mezinárodní výměnu informací plyne, že společnost Rockland nepodala daňové přiznání za měsíc srpen 2024. Chybějící daň neplyne pouze z jejího neodvedení, ale také narušením daňové neutrality. Rozhodnutí pak nestojí pouze na virtuálním sídle či neexistenci zaměstnanců, ale na dalších zjištěních. Pro vydání zajišťovacího příkazu musí existovat důvodný předpoklad, že žalobci v budoucnosti bude stanovena daň, to bylo naplněno. Musí dále existovat obava o budoucí dobytost daně, ta byla také zjištěna. Pro vydání zajišťovacího příkazu je podstatná samotná účast žalobce v podvodném řetězci, tedy že existuje narušení daňové neutrality a jsou zde nestandardní okolnosti, ze kterých je možné dovodit, že narušení daňové neutrality je způsobeno podvodem na dani z přidané hodnoty. Pro úplnost žalovaný uvádí, že se mu jeví jako krajně nevěrohodné, že by žalobci jako nově vzniklé společnosti bez historie a zveřejněných údajů v obchodním rejstříku bylo dodáno zboží v řádech milionů korun novým dodavatelem s 90denní splatností, bez jakéhokoliv tvrzeného zajištění; dále poukázal na to, že podle zjištění estonské daňové správy společnost Rockland nedisponuje bankovním účtem.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že žalobce nedisponuje skutečným sídlem, ani provozovnou, nemá zaměstnance. Webové stránky jsou pouze obecné a odpovídají katalogovým webovým stránkám. Od zdaňovacího období července 2024 došlo k razantnímu nárůstu v objemu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění. Žalobce nevlastní žádnou nemovitou věc či motorové vozidlo. Ze svých bankovních účtů neprovedl úhradu za jím pořízené zboží svému dodavateli, ani nepřijal úhradu za jím dodané zboží od svého odběratele. U společnosti

Rockland bylo na základě mezinárodní výměny informací zjištěno, že ta nemá žádný majetek, zaměstnance nebo skutečné sídlo, nemá webové stránky či bankovní účet. Narušení daňové neutrality bylo shledáno v obchodním řetězci v případě zdaňovacího období srpen 2024 u společnosti Rockland v jiném členském státě (Estonské republice), společnost Rockland přijala od žalobce jako dodavatele jako plátce daně z přidané hodnoty zboží z jiného členského státu, neuhradila (ani nepřiznala) však daň z přidané hodnoty. V obchodním řetězci byly zjištěny tyto nestandardnosti – žalobce nepřijímal na své bankovní účty částky odpovídající objemu realizovaných obchodů, rovněž nehradil svému dodavateli zboží z Turecka z tohoto účtu, nebyly z něj hrazeny žádné režijní náklady na provoz žalobce. Ohledně vědomosti žalobce o vlastní účasti v podvodu je uvedeno, že tyto okolnosti nebyly žalovaným shledány jako silné. Pohyb zboží byl takový, že to bylo žalobcem dovezeno ze třetí země, následně ve zdaňovacím období srpen 2024 bylo žalobcem vyvezeno do Estonska, odběratel v Estonsku však daň nepřiznala ani neuhradila. Na základě dodání zboží do jiného členského státu si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Žalovaný pak vyhodnotil i majetek žalobce jako nedostatečný pro budoucí výběr daně (malá výše aktiv, nevyužívání bankovních účtů, slabá ekonomická výkonnost, neznámé skutečné sídlo, neexistence provozovny ani zaměstnanců, nedostatečné webové stránky, za zdaňovací období říjen 2024 žalobce vykazoval nulové hodnoty ve svých kontrolních hlášeních a daňových přiznáních, nedostatek jiného zpeněžitelného majetku).

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud při ústním jednání nedoplňoval dokazování listinami, které navrhoval žalobce v žalobě, neboť ty jsou součástí předloženého správního spisu. Soud doplnil dokazování listinami, které předložil zástupce žalobce při jednání, a to dohodou o prodloužení lhůty splatnosti úhrady kupní ceny u zboží uzavřené mezi žalobcem a společností, od níž zboží nabyl, a výzvou společnosti Rockland k dodání zboží podle uzavřené smlouvy.

[9] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[10] Podle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu: *„Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.“*

[11] V posuzované věci je nutné obecněji zdůraznit, že při vydání zajišťovacího příkazu ještě zpravidla správce daně nedisponuje definitivními poznatky o možném nevybrání daně. Jedná se o rozhodnutí, které je nutné vydat rychle, a to v okamžiku, kdy vyjdou najevo okolnosti, které zákon stanoví, tedy že je zde důvodná obava o dobytost daně anebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Závěr správce daně tak prozatím nemusí být natolik zdůvodněný, jako u doměření daně, neboť prozatím se žádné důsledné dokazování neprovádí, a zajišťovací příkaz tak reaguje na bezprostřední situaci. To na druhou stranu klade na správce daně požadavky, aby své obavy řádně a dostatečně zdůvodnil, neboť se jedná o daň, u níž neuplynul den splatnosti či dokonce daň, která

dosud nebyla stanovena, a bezprostřednost a mimořádnost takového rozhodnutí může daňový subjekt v jeho podnikání velmi výrazně negativně ovlivnit.

[12] V této souzené věci je skutkový a právní stav v době vydání zajišťovacího příkazu takový, že zde existuje zboží s daní z přidané hodnoty, které bylo či mělo být vyvezeno do jiného členského státu, přičemž daň z přidané hodnoty uplatnil žalobce ve svém daňovém přiznání. Obava správce daně spočívá v tom, že odběratel žalobce se sídlem v Estonsku tuto daň neuvedl ve svém daňovém přiznání či hlášení, ani jí nezaplatil, přičemž o tomto odběrateli existují pochybnosti o tom, zda tak v budoucnu učiní, a je zde tak důvodná pochybnost, že žalobce je součástí podvodného řetězce, když i u jeho osoby byly zjištěny nestandardní okolnosti při výkonu jeho ekonomické činnosti. V podrobnostech soud odkazuje na popis jednotlivých dílčích zjištění na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zajišťovacího příkazu.

[13] Žalobce nesouhlasí v podané žalobě, že by nebylo možné srovnat toto rozhodnutí s rozhodnutím o odvolání ze dne 8. 11. 2024, kdy bylo vyhověno jeho odvolání a zrušen zajišťovací příkaz ze dne 19. 9. 2024 (a řízení zastaveno). Podle názoru soudu okolnosti vydání obou zajišťovacích příkazů shodné nejsou a nelze je srovnávat, neboť v případě ze září 2024 šlo o proclení zboží z třetí země na území společenství EU. Sice téměř shodná jsou zjištění, která se týkají majetku a zázemí žalobce, z nichž správce daně při tomto zajištění vycházel, liší se však další okolnosti případu (jedná se daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2024). Tím byly dovozy zboží do volného oběhu bez daňového osvobození podle jednotlivých jednotných správních deklarací (jednalo se o chytré telefony podléhající základní sazbě 21% daně z přidané hodnoty). Důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu bylo to, že proclívání zboží původem ze třetí země na území společenství EU v období červenec 2024 docházelo na území tuzemsku při současné snaze minimalizovat odvod daní a tímto způsobem přemístit zboží ze třetí země na trh společenství EU za nižší cenu a získat tak konkurenční výhodu při jeho následném prodeji konečnému zákazníkovi. Tento důvod vydání zajišťovacího příkazu ze dne 19. 9. 2024 je podle názoru soudu naprosto odlišný od případu souzeného (zajišťovacího příkazu ze dne 8. 11. 2024), kdy důvodem pro vydání je vývoz do jiného členského státu. Podle názoru soudu se jedná o tak odlišné důvody pro vydání zajišťovacích příkazů, že závěry správce daně z obou řízení, kromě těch, které se týkají hodnocení žalobce a jeho poměrů, nelze srovnávat. Žalobce v žalobě neuvádí jedinou konkrétní okolnost, která by tuto podobnost měla zdůvodňovat, pouze uvádí judikaturu týkající se odlišnosti v rozhodování. Tu však v tomto případě nelze použít pro odlišný důvod i předmět obou srovnávaných řízení. Jak bylo shora uvedeno, soud žádnou podobnost v těchto dvou řízeních nevidí a žalobce žádnou konkrétní skutečnost v žalobě, která by jeho názor potvrzovala, neuvádí. Jedná se tak o nedůvodný žalobní bod.

[14] K podmínce existence budoucího předpokladu stanovení daně žalobce odkazuje na různou judikaturu, která však pro daný případ není aplikovatelná. Pokud žalobce uvádí, že nemůže prokázat, že zboží bylo vyvezeno do jiného členského státu, pak tady nic takového nenastalo, to po žalobci správce daně nepožadoval, z tohoto zjištění vychází. Ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 Afs 83/2012-46, soud uvádí, že žalobce v žalobě neuvádí nic, co by aplikaci tohoto rozsudku nějak podporovalo jeho názor. Nikde není spor o to, že by žalobce měl prokázat něco, co

není v jeho moci, tedy že žalobce neprokázal vývoz do jiného členského státu. Z této skutečnosti naopak rozhodnutí vychází. Správce daně konkrétně uvedl, v čem spatřuje zasažení transakce podvodem, přičemž závěr o tomto podvodu je prozatím v rovině nutné pro vydání zajišťovacího příkazu, nikoliv pro samotné doměření daně. Proto se nelze bez dalšího dovolávat shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pro zajištění daně je nutné prozatím vycházet z pravděpodobné možnosti zasažení celé transakce podvodem, což zde bylo konkrétně zjištěno, a což je dostatečným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Pokud žalobce stakovými zjištěními či jejich hodnocením nesouhlasí, má možnost je rovněž konkrétně zpochybnit, což dále činí v další části žaloby. O žádné nerovnoměrné přesunování důkazního břemene tak zde podle názoru soudu nejde.

[15] V další části žaloby žalobce popisuje provedení transakce a svůj obchodní model. Tato část však není předmětem řízení, tím jsou konkrétní zjištění správce daně, které byly hodnoceny pro vydání zajišťovacího příkazu. Soud proto tyto obecné proklamace nepovažuje za sporné a nebude se k nim vyjadřovat. Obchodní model žalobce je jeho obchodní strategií, která nebyla správcem daně hodnocena a která záleží pouze na rozhodnutí žalobce.

[16] Nikde nebylo zpochybněno, že by společnost Rockland nepřijímala zboží či nezajišťovala jeho přepravu na terminálu. Problém je v tom, že u zboží, které je předmětem daně, toto zboží neuvedla ve svém daňovém přiznání (a následně z něj neodvedla daň), ačkoliv žalobce toto zboží vyvezl do jiného členského státu a uplatnil daň ve svém daňovém přiznání. Proto pokud žalobce předkládá jak soudu, tak předtím i žalovanému, potvrzení o bezdlužnosti společnosti Rockland ze dne 6. 12. 2024, pak to se mívá důvodem pro vydání rozhodnutí, neboť těžko může mít tato společnost dluh na dani, kterou prozatím nepřiznala. Tvrzení žalobce, že společnost Rockland promítla daň do svého daňového přiznání, pak nevyplývá z tohoto potvrzení a je v rozporu se zjištěními správce daně.

[17] V další části žaloby žalobce uvádí, že jeho obchodní model neporušuje žádné zákony a popisuje své podnikání. Tuto část rovněž nemá soud za uplatněné žalobní body, neboť s vydaným rozhodnutím nijak nesouvisejí.

[18] Dále žalobce namítá, že jednotlivá zjištění správce daně ještě nemusejí znamenat pochybnosti o subjektu žalobce. Soud uvádí, že žalobce vytrhuje jednotlivosti z celkového hodnocení jednotlivých zjištění, která až ve svém souhrnu odůvodňují obavu správce daně o úhradu daně. Pokud žalobce namítá, že fiktivní sídlo je v současné době standardem, pak to samo o sobě ještě o ničem vypovídat nemůže, stejně jako neexistence zaměstnanců či reálného sídla. Tato skutečnost je však jednou z mnoha dalších hodnocených skutečností, které obavu podporují (např. náhlé zvýšení obchodování, nepoužívání bankovního účtu pro úhradu zboží, nedostatek zpeněžitelného majetku, nestandardní smluvní ujednání, jako je např. odklad úhrady kupní ceny ve lhůtě 90 dní bez adekvátního zajištění apod.). Nejednalo se tak pouze o zjištění virtuálního sídla, to bylo zjištění, které s ostatními okolnostmi, budí obavu správce daně a podporuje závěr, že transakce je zasažena podvodem. Soud ani správce daně nijak nezpochybňují obecný názor žalobce, že mnoho subjektů má virtuální sídlo, o to však v tomto případě nejde. Transakce

žalobce, i s ohledem na charakter jeho sídla a ekonomické činnosti a podnikatelské chování, byla riziková, a mj. virtuální sídlo žalobce (ale i jeho odběratele) tento závěr podporuje.

[19] Další žalobní argumentaci směřuje žalobce do naplnění zákonných podmínek vydání zajišťovacího příkazu podle ust. § 167 daňového řádu. Nejprve namítá, že nebyla splněna podmínka, že by existovala zákonná povinnost žalobci stanovit daň. S tím soud nesouhlasí. Tím, že žalobce zahrnul toto plnění do svého daňového přiznání, mu mohl vzniknout nárok na odpočet daně, tudíž o daň z přidané hodnoty se jedná. Tvrzení žalobce, že správci daně předložil veškerou dokumentaci, nijak neoslabuje toto zjištění. Podle názoru soudu správce daně uvedl konkrétní identifikaci důvodů, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí i zajišťovacího příkazu, není tak důvodný odkaz na judikaturu, která tento požadavek stanoví.

[20] Žalobce se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2016, čj. 2 Afs 239/2015-66, a tvrdí, že pokud se později ukáže předpoklad pro vydání zajišťovacího příkazu mylný, už nebude možné překonat nastalý stav. Tato část žalobního bodu není příliš srozumitelná. Pochopitelně, správce daně musí vydaný zajišťovací příkaz konkrétně odůvodnit, to se podle názoru soudu v tomto případě stalo. Okolnost, že může dojít nakonec správce daně k jinému závěru, je logická a pramení z povahy institutu zajištění daně. Proto judikatura trvá na tom, aby zajišťovací příkazy byly konkrétně a kvalitně odůvodněny, neboť jejich vydání a následné kroky správce daně mohou mít na daňový subjekt nenapravitelné následky. Tomu však podle názoru v tomto případě nedošlo – správce daně uvedl, které konkrétní skutečnosti jej vedou k obavám o budoucí výběr daně, tyto skutečnosti odpovídají zákonu i judikatuře.

[21] Pokud žalobce opakuje, že společnost Rockland tvrdí, že nemá žádné nedoplatky na dani, tak soud odkazuje na vypořádání obsahově totožného žalobního bodu shora. Po žalobci správce daně nepožadoval, aby prokázal, jak tato společnost následně se zbožím naložila či jaké daňové povinnosti tato společnost plní, nic takového z provedeného řízení neplyne. Nicméně, pokud žalobce tvrdí, že tato společnost daň uhradila, musí to hodnověrně prokázat, neboť ze zjištění správce daně (zejména ze sdělení estonské finanční správy) plyne opak. To se nestalo, tuto skutečnost pak nepotvrzuje ani žalobcem předkládané potvrzení společnosti Rockland ze dne 6. 12. 2024.

[22] Pokud žalobce namítá, že správce daně spatřuje prvek odůvodněné obavy ve slabších důvodech, pak se jedná o poměrně marginální sdělení v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které samo o sobě nemá vliv na ostatní rozhodovací důvody.

[23] Soud tak obecněji uzavírá, že podle jeho názoru zde podmínky pro zajištění daně naplněny byly, odůvodnění jak zajišťovacího příkazu, tak i napadeného rozhodnutí odpovídá zákonu i judikatuře, přičemž všechny zjištěné skutečnosti podporují závěr správce daně, že je zde konkrétní pochybnost o dobytosti daně a jejího vybrání v budoucnu, přičemž se jedná o podezření, že transakce podléhající dani z přidané hodnoty je zasažena podvodem.

[24] Pokud při ústním jednání žalobce prokazoval, že jeho odběratel mu poskytl další lhůtu pro úhradu kupní ceny a že jej společnost Rockland vyzvala k vydání zboží podle uzavřené kupní smlouvy, pak tyto skutečnosti nemohou mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jednak netýkají zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, jednak nastaly až po jeho vydání. Vzájemné dohodnuté vztahy mezi jednotlivými podnikatelskými subjekty nemohou mít vliv na skutečnost, že daň nebyla u odběratele žalobce přiznána, a že se jedná o důvodnou obavu, že transakce je zasažena podvodným jednáním.

[25] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu